

דעם רבינ'ס אעשיות

ספורי מעשיות משנים קדמוניות
מרבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב
זיע"א

המעשה עם הבחינות
בלשון הקודש - ואידיש

מעשה ג'

מחיגר (3) סוף

גליון 50

שבת שלום ילדים יקרים!

לא כן אנחנו, עם ישראל קדושים, ש'הטוב ש'לנו הוא אמת ונצחתי, ויש לנו תקנה יהיה איה ש'יהיה, כי באמת בפנימיתנו יש בנו טוב, וכל הרע זה רק כמו לכלוך ש'נאחז בנו, כמו ש'כתוב ב'ליקו"מ ע"ח תנינא: "ואיה שהוא, אפלו אם נפל למקום ש'נפל, רחמנא לצ'לן, מאחר ש'מחזק עצמו במה שהוא, עדין יש לו תקנה לשוב ולחזר אליו יתברך".

ואיה אפשר להשמר מהלא טוב שלא יזיק לנו? על ידי התורה, שהיא עץ חיים למחזיקים בה. התורה היא האילן ש'כל כך מאים על השדים, כמו ש'רבנו מספר: "ויש אילן, שאם היה אותו האילן נשקה - לא היה נשאר ממנו כלום". התורה מדריכה אותנו בחיי היום יום, איה להתנהג בכל דבר, ש'השדים והקלפות לא יהיה להם שליטה עלינו כלל. כל הלכה, כל למוד בתורה זה שמירה. הנעגל וואסער בבקר, התפלה, כל ברכה ודבור של קדשה, זה הורג את הקלפות. לכן הם עומדים וחופרים יום ולילה שלא יגיע מים לאילן, כי אם יפרח אילן החיים, ש'זה התורה הקדושה, ימותו הם...

את הפגיעה והנזק של השדים לבריות, מכנה רבנו: "ליצנות" שהיא קלפה איומה ונוראה, כי הליצנות גורמת ש'דברי התורה לא יכנסו ללב, והצדיקים האמתים מזהירים אותנו להתרחק מכל מיני ליצים, ש'זה אולי מעגן ומצחיק באותו רגע לשמע את דבריהם, אך הנזק הנגרם מדברי ליצנות אי אפשר לתאר, ש'זה עקר דרכם של השדים שעושים ליצנות.

ה' יתברך יזכנו לדבק בדרך התמימות, כמו התם, ש'דרכו היה לומר: "רק בלי ליצנות". ונזכה ללכת בדרכי התורה הקדושה, ולא נסור ממנה זמין וש'מאל, אמן.

שבת שלום ומברך!

בהמשך המעשה השבוע, רבנו מספר על השני אלה הרים, ש'שם נמצאים השדים. להרבה אנשים זה נושא שהוא מעבר להבנה, ולא מדברים מזה כלל, אך אם רבנו ז"ל מדבר ומאריך בזה, זה בודאי לא סתם.

במקומות אחרים רבנו קורא לשדים: הלא טוב, "די נישט גוטע", אפשר לומר ש'זה כל העגן ש'להם ש'במהותם הם אינם טובים, להפך מיהודי, כי זה ידוע ש'כל יהודי הוא טוב במהותו הפנימית, כמו ש'ה' הוא טוב לכל, והתורה טובה היא מכל סחורה, אז גם עם ישראל הוא טוב, כי קודשא בריך הוא ואורייתא ויש'ראל חד הוא, (זה דבר אחד), על כן ברור מעל כל ספק, ש'כל יהודי הוא טוב, ויש בו נשמה ש'חצובה מתחת פסא הפבוד, ומה ש'רואים שלפעמים אנשים מתנהגים לא טוב, זה כי הם עושים מעשים לא טובים, ובזה הם מכסים ומסתירים את הטוב שלהם, אך זה לא מי ש'הם באמת, רק הטוב שלהם נמצא בגלות, וכבוש בתאוות ובמדות הרעות של אמות העולם.

אך מול הטוב הנפלא הזה ש'יש בכל איש ישראל, יש את הלא טוב, ש'זה הס"מ הקלפות השדים והמזיקים, ש'הם לא טובים במהותם, וכל ענינם זה רק להרס ולהזיק ח"ו. כמו ש'רבנו מספר, ש'הם עושים ליצנות מי הזיק יותר, וכדומה, ואין שום תקנה לאחריהם, כי סופם יהיה "ולא נשאר מהם כלל, ונעשו כלא היו, אמן".

ספורי מעשיות משנים קדמוניות

מעשה ג – מ'הגר'

[פרק ה] ה'חכם' / ה'שדים' אינם מניחים להשקות ה'אילן' / ה'מדברים' / עושים 'ליצנות' / ה'עגול' / ה'ספר של השדים' / רק 'אמונה'

[א] פעם אחד היה חכם אחד! - וה'קיסר' מה'מדינה' [שכה גר שם אותו ה'חכם', היה 'אפיקורס גדול' ועשה את 'כל המדינה' ל'אפיקורסים']

והלך [אותו] ה'חכם' - וקרא את כל 'בני-משפחתו', ענה ואמר להם:

"הלא אתם רואים: ש'הקיסר' הוא 'אפיקורס גדול', ועשה את כל המדינה [ל] 'אפיקורסים' - וקצת מ'משפחתנו', עשה גם-כן ל'אפיקורסים'. בכך: נפרש [עצמו] אל המדבר, כדי שישאר בהאמונה בהשם יתברך!"

והסכימו עמו [ונתצו לדבר הזה]!

ואמר ה'חכם' 'שם' [הינו: שהזכיר איזה 'שם' מן ה'שמות], והביא אותם אל ה'מדבר'! - ולא הוטב בעיניו 'אותו המדבר'!

ואמר [שוב] 'שם', ונשא אותם אל מדבר אחר! - ולא הוטב בעיניו גם-כן [אותו המדבר האחר]!

ואמר עוד [עוד פעם] 'שם', והביא אותם אל ה'מדבר אחר'! - והוטב בעיניו!

ו'אותו המדבר', היתה סמוכה אל ה'שני-אלף הרים' [הנ"ל - פרק ב אות ג; תחלת פרק ד]!

והלך [אותו החכם הנ"ל], ועשה 'עגול' סביבותם - שלא יוכל שום אחד להתקרב אליהם!

[ב] ויש 'אילן' - שאם היה 'אותו האילן' נשקה, לא היה נשאר ממנו [הינו: מן ה'שדים'], כלום! - על כן עומדים יום ולילה מאתנו, שחופרים [הקרע מסביב לה'אילן], ואינם מניחים 'מים' לה'אילן'!

ושאל אותו [השליש] מה'ענין': "למה עומדים יום ולילה [לחפר]? ביון שחופרים פעם אחד למנע המים, די [בזה] - שלא יוכלו המים להגיע לה'אילן'?"

השיב לו [הענין]: [באשר] שיש [שנמצאים] בינינו [ה'שדים'] 'מדברים' [שמדברים כל הזמן]! - ו'אלו המדברים', הולכים ועושים מחלקת בין 'מלך זה' ל'מלך אחר'! - ועל-

ידייה נעשה 'מלחמה'! - ועל-ידייה נעשה 'רעידת-הארץ'! - [ועל-ידייה] נופל ה'אדמה' שפביבות [מקום] החפירה! - [ועל-ידייה] יוכל לבוא מים לה'אילן! - על כן עומדים תמיד לחפר, כנ"ל!"

[ג] [ה'ענין] משיד לספר: וכשנעשה 'מלך' בינינו, עושים לפניו כל ה'ליצנות' ושמהים! - זה [ה'שד'] מתלוצץ: "איך הזיק 'תינוק', וה'יולדת' מתאבלת עליו!" - וזה [ה'שד' האחר] מראה 'ליצנות' אחרות! - וכן כמה מיני 'ליצנות'!

וכשה'מלך' בא בתוך השמחה [שנעשה שמח מאד] - הוא הולך ומטייל עם ה'שרי-מלוכה' שלו, ומנסה עצמו לעקר ה'אילן'! - כי אם לא היה ה'אילן' כלל, היה טוב לנו מאד!

ומחזק לבו מאד, כדי לעקר ה'אילן' בלו! - וכשבא אל ה'אילן', אזי ה'אילן' צועק מאד! - ואזי נופל עליו 'פחד'! - וחוזר לאחוריו.

[ד] [וממשיד ה'ענין] לספר: פעם אחד נעשה מלך חדש ביניהם [בינינו ה'שדים'] - ועשו לפניו 'ליצנות גדולות' כנ"ל - ובא בשמחה גדולה - ועשה לעצמו 'אבירות-לב' מאד - ואמר: "לעקר את ה'אילן' בלו לגמרי!"

ויצא לטייל עם שריו - וחזק לבו מאד, ורץ לעקר ה'אילן' לגמרי!

וכשבא אליו [אל ה'אילן'], נתן [ה'אילן' על ה'מלך] קול גדול [צעקה גדולה]! - ונפל עליו פחד! - וחזר לאחוריו, ובא בכעס גדול, וחזר והיה הולך!

[ה] בתוך-כך נסתכל [ה'מלך הסדש הזה], וראה: 'בני-אדם' יושבים! [הינו: ה'כפת אנשים' [משפחות] של ה'חכם' הנ"ל [עם ה'חכם']].

ושלח [ה'מלך הזה] איזה אנשים מאנשיו [ה'שדים']: "לעשות להם כראוי, כדרךם תמיד!" [הינו: שזה ה'מלך' שלח להזיקם כדרךם].

וכיון שראו אותם, אותה המשפחה של בני-אדם הנ"ל [דהינו: המשפחה של החכם] - נפל עליהם פחד! - ואמר להם ה'זקן' [ה'חכם] הנ"ל [למשפחתו]: "אל תפחדו!"

וכשנתקרבו השדים לשם [לה'חכם' עם אנשיו] - לא היו יכולים להתקרב אליהם, מחמת ה'עגול' הנ"ל שהיה סביבותם!

ושלח [ה'מלך] שלושים אחרים - ולא היו יכולים גם-כן [להתקרב אליהם]!

וּבֹא בַכַּעַס גָּדוֹל, וְהִלֵּךְ בְּעֲצָמוֹ – וְלֹא הָיָה יָכוֹל גַּם הוּא לִקְרֹב אֲלֵיהֶם!

וּבִקְשׁ [ה'מקלד] מִהַזְקֵן [ה'סכס]: "שִׁינִיחֵנוּ לִפְנֵם לְשֵׁם!"

וְאָמַר לוֹ [ה'מקלד]: מֵאַחַר שְׂאֵתָה מִבְּקֵשׁ [אותי], אֲנִיחֵ אוֹתָךְ לִפְנֵם! – אָבֵל [ה'קוּר] אֵין [ה'דקדק] שִׁינֵךְ הַמְלִיךְ יַחֲדִי, וְאֲנִיחֵ אוֹתָךְ [בַּעֲבוּר] עִם עוֹד אֶחָד – לִפְנֵם!

וּפְתַח לָהֶם [ה'מקלד] 'פְּתַח', וּנְכַנְסוּ! – וְחָזַר וְסָגַר הָעֵגוּל!

אָמַר הַמְלִיךְ לְהַזְקֵן: "אֵיךְ אֵתָה בָּא לִישֵׁב עַל מְקוֹם שְׁלֵנוּ"?! – אָמַר לוֹ [ה'מקלד]: "מִפְּנֵי מַה הוּא מְקוֹמְךָ? הוּא מְקוֹם שְׁלִי!"

אָמַר לוֹ [ה'מקלד]: "אֵין אֵתָה מִתִּירָא מִפְּנֵי"?! – הִשִּׁיב לוֹ [ה'מקלד]: "לֹא!" – אָמַר לוֹ [ה'מקלד] שׁוּב: "אֵין אֵתָה מִתִּירָא!"

וּפָשַׁט עֲצָמוֹ [ה'מקלד], וְנִעְשָׂה גָדוֹל מְאֹד עַד הַשָּׁמַיִם – וְרָצָה לְבָלְעוֹ!

אָמַר [לוֹ] הַזְקֵן: "אֶהְיֶה-עִלְפִּיכֵן אֲנִי מִתִּירָא כָּלְלִי! – אַךְ אִם אֲנִי רוֹצֵה, תִּהְיֶה אֵתָה מִתִּירָא מִפְּנֵי!"

וְהִלֵּךְ [ה'מקלד] וְהִתְפַּלֵּל קִצָּת – וְנִעְשָׂה עָב וְעָנָן גָּדוֹל [שֶׁנִּעְשָׂה עָנָנִים גָּדוֹלִים], וְהָיָה רַעְמִים גָּדוֹלִים – וְהָרַעַם הוֹרֵג אוֹתָם [מְאֹד – הַשָּׁדִים]!

וְנִהְרָגוּ כָּל הַשְּׂרִי-מְלוּכָה שְׁלוֹ שְׁהָיו עִמּוֹ [עִם הַמְּלִיךְ הַזֶּה שֶׁל הַשָּׁדִים]! – וְלֹא נִשְׁאָרוּ, כִּי אִם הוּא [ה'מקלד], עִם הָאֶחָד שְׁהָיָה עִמּוֹ שֵׁם בְּתוֹךְ הָעֵגוּל!

וּבִקְשׁ אוֹתוֹ [ה'מקלד] מִהַזְקֵן: "שִׁיפְסַק הָרַעַם"! – וּפָסַק!

[ו] עָנָה הַמְלִיךְ וְאָמַר [לְהַזְקֵן]: "מֵאַחַר שְׂאֵתָה אִישׁ בָּזָה – אֵתָן לָךְ [בַּסְּפִינָה], 'סִפְר' מִכָּל הַמִּשְׁפָּחוֹת שֶׁל שָׂדִים!"

כִּי יֵשׁ 'בְּעַל־יִשְׁמוֹת' [כַּמוֹ: 'בְּעַל-שֵׁם'] שְׂאִינֵם יוֹדְעִים רַק מִ'מִּשְׁפָּחָה אַחַת'. וְאָפְלוּ 'אוֹתָהּ הַמִּשְׁפָּחָה' [שֶׁהֵם יוֹדְעִים – גַּם-כֵּן] אֵינֵם יוֹדְעִים בְּשִׁלְמוֹת!

אֲנִי אֵתָן לָךְ 'סִפְר', שְׂכָתוֹב בּוֹ 'כָּל הַמִּשְׁפָּחוֹת' – כִּי אֶצֶל הַמְּלִיךְ כְּתוּבִים כָּלֵם – וְאָפְלוּ מִי שְׁנוֹלָד, נִכְתָּב אֶצֶל הַמְּלִיךְ!"

וְשָׁלַח אֵת הָאֶחָד שְׁהָיָה עִמּוֹ, אַחַר הַסִּפְר! (הֵינּוּ: שִׁיחֵמְלִיךְ שֶׁל הַשָּׁדִים) שָׁלַח אֵת הָאֶחָד שְׁהָיָה עִמּוֹ בְּתוֹךְ הָעֵגוּל, אַחַר הַסִּפְר! – נִמְצָא: שְׁטוּב עָשָׂה שֶׁהֵנִיחַ אוֹתוֹ עִם עוֹד אֶחָד לִכְנֵס, כִּי אִם לֹא, אֵת מִי הָיָה שׁוֹלָח! – וְהִבִּיא לוֹ הַסִּפְר!"

וּפְתַח אֵת הַסִּפְר, וְרָאָה כְּתוּב בּוֹ: "אֶלְכָה-אֶלְפִים וְרַב־י רַבּוֹת מִשְׁפָּחוֹת שְׁלָהֶם!"

וְהִבְטִיחַ הַמְּלִיךְ [לְהַזְקֵן]: "שְׁלֹא יִזְיָקוּ לְעוֹלָם, אֵת כָּל 'מִשְׁפָּחָתוֹ' שֶׁל 'אוֹתוֹ הַזְקֵן' הַנִּלְלִי!"

וְצוּה לְהִבִּיא כָּל הַפֹּאטְרֵעִיטִין [תְּמוּנוֹת] שֶׁל 'כָּל בְּנֵי-מִשְׁפָּחָתוֹ' – וְאָפְלוּ אִם יִהְיֶה נוֹלָד לָהֶם (אִיזָה 'לֹד'), יִבִּיאוּ תִכְף הַפֹּאטְרֵעִט' [תְּמוּנָה] שְׁלוֹ – בְּדִי שְׁלֹא יִהְיֶה נִזְזָק שׁוּם אֶחָד מִ'מִּשְׁפַּחַת הַזְקֵן!"

[ז] אַחֲר־כֵּן, כִּשְׁהֵגִיעַ זְמֵנוֹ שֶׁל הַזְקֵן לִפְטֹר מִן הָעוֹלָם – קָרָא לְבְנָיו, וְצוּה לָהֶם, וְאָמַר לָהֶם:

"אֲנִי מֵנִיחַ לָכֶם זֶה הַסִּפְר: וְהִלֵּא אֵתָם רוֹאִים שִׁישׁ לִי כַּח לְהַשְׁתַּמֵּשׁ עִם זֶה הַסִּפְר' בְּקִדְשָׁה – וְאֶהְיֶה-עִלְפִּי-כֵן אֲנִי מִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ, רַק יֵשׁ לִי אֲמוּנָה בְּהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ – גַּם אֵתָם אֵל תִּשְׁמָשׁוּ בּוֹ!"

אָפְלוּ אִם יִמְצָא אֶחָד מִכֶּם, שִׁיּוֹכֵל לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ בְּקִדְשָׁה – אֶהְיֶה-עִלְפִּי-כֵן אֵל יִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ, רַק יִהְיֶה לוֹ אֲמוּנָה בְּהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ!"

[ח] [וְאַחֲר־כֵּן] נִפְטַר הַחֵכֶם! – וְהִלֵּךְ הַסִּפְר' בִּירְשָׁה, וּבָא לְבֵן-בְּנוֹ – וְהָיָה לוֹ כַּח לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ בְּקִדְשָׁה, רַק שְׁהָיָה לוֹ אֲמוּנָה בְּהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ, וְלֹא הָיָה מִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ – כַּאֲשֶׁר צִוָּה הַזְקֵן!"

וְהַמְּדַבְּרִים שִׁישׁ בִּינֵיהֶם [בֵּין הַשָּׂדִים], הָיוּ מִפְתִּים אֵת 'נִכְד הַזְקֵן' הַנִּלְלִי: "כַּאֲשֶׁר שִׁישׁ לָךְ בְּנוֹת גָּדוֹלוֹת, וְאֵין לָךְ [הֵיכֵלֶת] לְפָרְנָסֶם וְלְהַשִּׂיאָם – עֲלִיכֵן הַשְׁתַּמֵּשׁ בָּזָה הַסִּפְר!"

וְהוּא לֹא הָיָה יוֹדֵעַ: "שֶׁהֵם מִפְתִּים אוֹתוֹ!" – וְסָבַר: "שְׁלִבּוֹ מִיַּעֲצוֹ לָזָה!"

וְנִסַּע לְאֲבִיו-זְקֵנוֹ עַל קִבְרוֹ, וְשָׂאֵל אוֹתוֹ: "כַּאֲשֶׁר שְׁהִנַּחְתָּ 'צוּאָה', שְׁלֹא לְהַשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַסִּפְר, רַק שִׁיחֵיָה לָנוּ אֲמוּנָה בְּהֵשֵׁם-יִתְבָּרַךְ!" – וְעָתָה הִלֵּב מִפְתָּה אוֹתִי: "לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ!"

עָנָה אוֹתוֹ [וְזָמַן] הַזְקֵן הַנִּפְטָר' הַנִּלְלִי: "אֶהְיֶה-עִלְפִּי שִׁישׁ לָךְ כַּח לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ בְּקִדְשָׁה, מוּטָב שִׁיחֵיָה לָךְ אֲמוּנָה בְּהֵשֵׁם-יִתְבָּרַךְ, וְאֵל תִּשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ, וְהֵשֵׁם-יִתְבָּרַךְ יַעֲזֹר לָךְ!" – וְעָשָׂה כֵּן!

[פָּרָק ו] הוּא נִעְשָׂה 'עָנָן' / הַשָּׂדִים; הַמְּכַשְּׁפִים; וְהַמְּדַבְּרִים / נִשְׁקָה הַ'אֵילָן' כָּלּוֹ / הַרְמָזִים 'בְּתֵהִלִּים'

[א] [הֵעֵנּוּ] מִמִּשִּׁיךְ לְסִפְר לְהַשְׁלִים, אִיךְ שֶׁנִּעְשָׂה 'עָנָן' (נִיחֵי הַיּוֹם!) וְהָיָה הַמְּלִיךְ 'חוֹלָה', [הֵינּוּ: 'הַמְּלִיךְ'] בְּאוֹתָהּ מְדִינָה שִׁיּוֹשֵׁב בָּהּ הַנִּכְד שֶׁל הַזְקֵן הַנִּלְלִי!

וְעַסְק בְּדַאקטוּרִים' - וְלֹא הָיוּ יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת [12]
'רְפוּאָה', מַחֲמַת גְּדֹל הַחֲמִימוֹת שֶׁהָיָה שָׁם בְּאוֹתָהּ
הַמְדִינָה, [על-כּוּן] לֹא הָיוּ מוֹעִילִים הַרְפוּאוֹת!

וְנָזַר הַמְלִכָּה' [שָׁל הַמְדִינָה]: "שִׁישְׂרָאֵל יִתְפַּלְלוּ בְּעַדִּי!"

אָמַר הַמְלִכָּה' שְׁלָנוּ [שָׁל הַשְּׂדִים]: "בְּאֲשֶׁר שָׁזָה הַנְּכַד'
הַנִּל, יֵשׁ לוֹ כַח לְהַשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַסֶּפֶר' בְּקִדְשָׁהּ, וְאִינוּ
מִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ - עַל־כֵּן נַעֲשֶׂה לְטוֹבָתָהּ!"

וְצוּהָ עָלֶי: "לְהִיּוֹת שָׁם עִנְיָן' [כְּדִי לְקַרֵּר הָאָוִיר] - כְּדִי
שִׁיחֶיהָ לְהַמְלִכָּה' רְפוּאָה, מִהַרְפוּאוֹת' שְׁלֶקָה כְּבֶר,
וּמִהַרְפוּאוֹת' שִׁיקָה עוֹד!

וְהַנְּכַד' הַנִּל לֹא יָדַע כָּלֵל מִזֶּה!

וּמַחֲמַת זֶה, אָנִי הָיִיתִי בְּכֹאן עִנְיָן'!

(כְּלִיזָה [מִתְחַלֵּט פֶּרֶק ה, עַד כֹּאן] - הָיָה מְסַפֵּר הַ'עִנְיָן' לְהַ'שְׁלִיחַ).

וְזֶה הַבֵּן' הַנִּל (הַיְנוּ זֶה שְׁלֹא הָיָה לוֹ כַח בְּרַגְלָיו בְּתַחֲלָה), הָיָה
הוֹלֵךְ אַחֲרֵיהֶם וְשׁוֹמֵעַ!

[ב] וְהִבִּיאוּ אוֹתוֹ [הַ'שְׂדִי' שֶׁנַּעֲשֶׂה 'עִנְיָן] לְמִלְכָּה' [שָׁל הַשְּׂדִים],
וְצוּהָ הַמְלִכָּה': "שִׁיקָחוּ הַכַּחַת, וַיַּחֲזִירוּ [אוֹתוֹ] לְהַמְלִכָּה'
הַנִּל [שָׁל הָאִי' - שְׁלֶקְחוּ מִמּוֹנוּ הַכַּחַת, בְּשִׁבִיל שֶׁבְנֵה הָאִי' בְּמִקְוָם]!" -
וְהַחֲזִירוּ לוֹ הַכַּחַת!

[ג] וְאִזְ חָזַר הַבֵּן שֶׁל הַשְּׂדִים' הַנִּל [שְׁאָבִיו וְאִמּוֹ בְּכּוֹ עֲלִיָּה,
כְּנִל [פֶּרֶק ד אֹת ב] - וְבָא מִיֶּסֶר מְאֹד בְּלֹא כַחַת, כִּי עָנוּ
אוֹתוֹ מְאֹד שָׁם!

וְחָרָה לוֹ מְאֹד [לְהַ'בֵּן שֶׁל הַשְּׂדִים], עַל הַ'מְכַשֶּׁף' שֶׁעָנָה
אוֹתוֹ [שָׁם] כְּלִיכָּה'! - וְצוּהָ לְבָנָיו וּמִשְׁפַּחְתּוֹ: "שִׁיחֶיּוּ
אוֹרְבִים תְּמִיד עַל הַ'מְכַשֶּׁף' הַנִּל!"

וַיֵּשׁ בִּינֵיהֶם מְדַבְּרִים! - וְהִלְכוּ וְהִגִּידוּ לְהַ'מְכַשֶּׁף':
"שִׁישְׂמֹר עֲצָמוֹ, כִּי הֵם אוֹרְבִים עָלָיו!"

וְעָשָׂה [הַ] 'מְכַשֶּׁף' 'תְּהַבּוּלוֹת' [לְשִׁמּוֹר עֲצָמוֹ] - וְקָרָא 'עוֹד
מְכַשֶּׁפִים' שִׁיזְדַּעִים [מִ'עוֹד] מִשְׁפַּחַתוֹ' - כְּדִי לְשִׁמּוֹר
[עֲצָמוֹ] מֵהֶם!

וְחָרָה מְאֹד לְהַ'בֵּן' הַנִּל וּלְמִשְׁפַּחְתּוֹ, עַל הַ'מְדַבְּרִים' -
עַל שֶׁגָּלוּ סוּדוֹ לְהַ'מְכַשֶּׁף'!

[ד] פַּעַם אֶחָד נִזְדַּמְּן: שֶׁהִלְכוּ יַחַד, מִ'מִּשְׁפַּחָה שֶׁל
הַבֵּן' הַנִּל, וּמִהַ'מְדַבְּרִים' - עַל הַ'מִּשְׁמֹר, אֲצֵל הַמְלִכָּה'
[שָׁל הַשְּׂדִים]! - וְהִלְכוּ 'בְּנֵי-הַמִּשְׁפַּחָה' [שָׁל הַ'בֵּן] הַנִּל,
וְעָשׂוּ עֲלִיכָה עַל הַ'מְדַבְּרִים'!

וְחָרָה הַ'מְלִכָּה' אֶת הַ'מְדַבְּרִים'!

וְחָרָה לְהַ'מְדַבְּרִים הַנִּשְׂאָרִים! - וְהִלְכוּ, וְעָשׂוּ 'מְרִידָה
[גְּדוּלָה] בֵּין כָּל הַמְּלָכִים!

וְהָיָה בֵּין הַ'שְּׂדִים': 'רָעִב, וְ'חֲלָשׁוֹת, וְ'חֶרֶב, וְ'דָבָר! -
וְנַעֲשֶׂה 'מְלַחְמוֹת' בֵּין כָּל הַ'מְּלָכִים! - וְעַל־יַדֵּי-יָזָה
נַעֲשֶׂה 'רַעֲיִדַת-הָאָרֶץ! - [עַל־יַדֵּי-יָזָה] נִפְלָה הָ'אָרֶץ' כְּלָה!
- [עַל־יַדֵּי-יָזָה] נִשְׁקָה הָ'אֵילָן' כָּלּוּ!

[עַל־יַדֵּי-יָזָה] לֹא נִשְׂאָר מֵהֶם [מִהַ'שְּׂדִים] כָּלֵל, וְנַעֲשׂוּ כָּלֵל
הָיוּ - אָמֵן!

[ה] סוּד מַעֲשֶׂה זֶה מְרָמָז בְּקַפִּיטָל א' שְׁבַת-הַלֵּים:
"אֲשֶׁרִי הָאִישׁ" וְכוּ'!

(מִי שִׁישׁ לוֹ 'עִינַיִם', יִרְאֶה; וּמִי שִׁישׁ לוֹ 'לֵב', יִבִּין - מִהַ שֶׁנַּעֲשֶׂה בְּעוֹלָם!)

"דְּרָךְ רִשְׁעִים; דְּרָךְ צַדִּיקִים" וְכוּ' [פְּסוּקָה ו] - הַיְנוּ:
בַּחֲנִינֵת הַ'דְּרָכִים' הַנִּל שִׁישׁ בָּהֶם הָאָבֶק שֶׁמִּפְזָרִים'
וְכוּ', כְּנִל [פֶּרֶק ב אֹת ד]!

"וְהָיָה כַּעֲץ שֶׁתוֹלַע עָלָיו פְּלִגֵּי מַיִם, אֲשֶׁר פָּרִיו יִתֵּן בְּעֵתוֹ,
וְעָלָהּ וְכוּ' [לֹא יִבּוֹל], וְכָל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה יִצְלִיחַ" [פְּסוּקָה ג] -
הַיְנוּ: הָ'אֵילָן' הַנִּל, שֶׁכָּל פְּרִיו, וְעָלָיו, הַכָּל כְּאֲשֶׁר
לְכָל - מְסֻגָּל מְאֹד, כְּנִל [פֶּרֶק ב אֹת ב]!

דוֹק וְתִשְׁפַּח עוֹד אֵיזָה רְמִזִּים:

"אֲשֶׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא הִלְךָ" [פְּסוּקָה א] - כִּי בְּתַחֲלָה לֹא
הָיָה יְכוּל לִילְכָה [הַ'בֵּן הַחֲגֹר']!

"לֹא עָמַד" [שָׁם] - כִּי אַחֲר־כֵּן לֹא הָיָה יְכוּל לַעֲמֹד גַּם-
כֵּן!

"וּבְמוֹשֵׁב לְצִים" [שָׁם] - הַיְנוּ: 'מוֹשֵׁב לְצִים' הַנִּל
שֶׁעוֹשִׂין [שָׁם הַשְּׂדִים] 'לִיצְנוֹת' וְכוּ', כְּנִל [פֶּרֶק ה אֹת ב]!

"כַּמֶּץ אֲשֶׁר תִּדְפְּנוּ רוּחַ" [פְּסוּקָה ד] - הַיְנוּ: הַ'רוּחַ'
שֶׁנּוֹשָׂא [אוֹתוֹ] הַ'פוֹל' הַנִּל [פֶּרֶק ב אֹת ג - אֲצֵל הַ'לְבָנָה']!

וְכִלְזָה [הַרְמְזִים הָאֵלֶּה בְּתַהֲלִים פֶּרֶק א] - הוּא רַק רְמִזִּים
בְּעֵלְמָא, שֶׁהָאִיר [רַבְנוּ ז"ל] עֵינֵינוּ קָצַת - לְמַעַן נִבִּין
וְנִשְׁפִּיל קָצַת, עַד חֵיכֵן הַדְּבָרִים מְגִיעִים!

אָבֵל הַדְּבָרִים סְתוּמִים עֲדִין בְּתַכְלִית הַהַעֲלָם - כִּי כָּל
אֵלוֹ הַמַּעֲשִׂיּוֹת' שֶׁסֶפֶר - גָּבְהוּ מְאֹד מְאֹד מִדַּעַת
אֲנוּשִׁי, וְנַעֲלָמִים מַעֲיִן כָּל חַי וְכוּ'.

[פרק ה] דער 'חכם' / די 'שדים' לאזן
נישט אנטרענקן דעם 'בוים' / די 'מדברים'
/ זיי מאכן 'ליצנות' / דער 'עיגול' /
דער 'ספר פון די שדים' / נאר 'אמונה'

[א] אמאל איז געווען א 'חכם'! - און דער 'קיסר'
פון דער 'מדינה' [וואו דער 'חכם' האט געוואוינט], איז
געווען א גרויסער 'אפיקורס'! און ער האט
געמאכט די גאנצע 'מדינה' פאר 'אפיקורסים'!
איז געגאנגען דער [דאזיגער] 'חכם' - און האט
גערופן די 'גאנצע משפחה' זיינע, און האט צו זיי
געזאגט:

"איר זעהט דאך: אז דער 'קיסר' איז א גרויסער
אפיקורס, און האט געמאכט די 'גאנצע מדינה'
פאר 'אפיקורסים' - און א טייל פון אונזער
'משפחה', האט ער שוין אויך געמאכט פאר
'אפיקורסים'. בכך [דערביבער]: לאמיר זיך
אוועקלאזן אין דער 'מדבר', פדי מיר זאלן בלייבן
ביי אונזער 'אמונה' אין 'גאט ברוך-הוא'!"

זענען זיי מרוצה [באווייליגט] געווארן דערויף [און זיי
האבן מסכים געווען מיט אים]!

האט דער 'חכם' געזאגט א [געוויסע] 'שם' [פון די
הייליגע שמות], האט עס זיי געבראכט [געברענגט] צו א
'מדבר'! - איז אים נישט געפעלן די [דאזיגע]
מדבר'!

האט ער ווידער געזאגט א 'שם', האט עס זיי
אוועקגעטראגן צו א אנדערע מדבר'! - איז אים
די [דאזיגע אנדערע] מדבר' אויך נישט געפעלן.

האט ער נאך [נאכאמאל] געזאגט א 'שם', האט עס
זיי ווידער געבראכט צו א אנדערע מדבר'! - איז
די [דאזיגע] מדבר' אים יא געפעלן!

און די [דאזיגע] מדבר', איז געווען נאנט צו די
'צווייטזיגנט בערג' (הנ"ל) [וואס אויבנדערמאנט - פרק ב
אות ג; אנהייב פרק ד].

איז דער [דאזיגער] 'חכם' געגאנגען, און האט
געמאכט א 'עיגול' (כלומר: ארומגעקרייזט

[ארומגערינגלט]) ארום זיי - אז קיינער זאל נישט
קענען צוטרעטן [צוקומען] צו זיי!

[ב] און עס איז פארהאנדן א 'בוים' - וואס אז
מ'זאל דעם [דאזיגע] 'בוים' אנטרענקן, וואלט פון
אונז (היינו: פון די 'שדים'), גארנישט געבליבן! -
איבערדעם [צוליבדעם] שטייען תמיד פון אונז,
וואס זיי גראבן [די ערד ארום דעם 'בוים'] 'טאג' און
'נאכט', און לאזן נישט צו קיין 'וואסער' צו דעם
'בוים'!

האט אים געפרעגט דער 'אנדערער' [דער 'שליח']
פרעגט פונעם [וואלקן]: "נאך וואס [פאר] וואס [פאר] דארף
מען שטיין 'טאג' און 'נאכט' און גראבן? - אי
מער, ווי [וויבאלד] מ'גראפט אפ איינמאל [ארום דעם
'בוים'], אז דאס 'וואסער' זאל נישט קענען
צוקומען [צום 'בוים'], איז [דאך] שוין גענוג"!

האט ער [דער 'וואלקן'] אים געענטפערט: "באשר
[אזוי] עס איז ביי אונז [צווישן די שדים] פארהאנדן
'מדברים' (כלומר: דעדרעם) [וואס רעדן אגאנצע צייט]! -
און די [דאזיגע] 'מדברים', גייען און מאכן קריג,
צווישן דעם מלך' און צווישן דעם [אנדערן] מלך'!
- און דורכדעם ווערט מלחמות! - און דורך די
'מלחמות', ווערט 'ערד-ציטערניש'! - [במילא
דורכדעם] פאלט איין די 'ערד' וואס [איז] ארום דעם
[פלאץ פונעם] גראבן! - [במילא דורכדעם] קען קומען
[צוקומען] 'וואסער' צום 'בוים'! - איבערדעם [צוליב-
דעם] מוז מען שטיין תמיד און גראבן [ווי פריער
דערמאנט]!"

[ג] [דערצוילט דער 'וואלקן' ווייטער:] און אז עס ווערט א
'מלך' צווישן אונז [ביי די שדים], מאכט מען פאר
אים 'כל הליצנות' [אלע סארט ליצנות], און מ'איז
פריילעך! - דער [שד] שפעט: "ווי ער האט מזיק
געווען א 'קינד', און ווי די 'יולדת' טרויערט
דערויף!" - און דער [אנדערער שד] ווייזט א אנדער
'ליצנות'! - און אזוי [ווייטער] פמה ערליי 'ליצנות'!

און אז דער 'מלך' קומט אין [די] 'שמחה' אריין [ער
ווערט זייער פריילעך] - גייט ער און שפאצירט זיך
מיט די 'שריי-מלוכה', און פרובט זיך אויסרייסן
דעם 'בוים'! - ווארן אז דער 'בוים' זאל גארנישט
זיין [בכלל], וואלט אונז זייער גוט געווען!

הָאָט עֵר [דער 'מָלְךְ'] גַּעשִׁיקט אַנְדֶּערע 'שְׁלוּחִים' -
הָאָבן זיי אויף נישט געקענט צוטֶרעטן [צוקומען צו
זיי]!

איז דער 'מָלְךְ' געקומען אין גרויס 'פֿעס' אריין,
און איז אליין געגאנגען - און ער האט אויף נישט
געקענט צוטֶרעטן [צוקומען] צו זיי!

הָאָט ער געפֿעטן דעם 'זָקֵן' [דער 'חֶסֶם']: "אז ער
זאל אים לאָזן אַרײַנגיין צו זיי!"

הָאָט אים דער 'זָקֵן' געזאָגט: "ווייל דו פֿעטסט
מיד, וועל איך דיך יא אַרײַנלאָזן! - לושמיר [אַבֶּר
אזוי-ווי] עס איז קיין שטייגער נישט, אז א 'מָלְךְ'
זאל אליין גיין, על־פֿן [דערײַגער] וועל איך דיך
אַרײַנלאָזן, נאָך מיט איינעם [מיט נאָך איינעם]!"

הָאָט ער [דער 'זָקֵן'] זיי געפֿנט א 'טירל', זענען זיי
אַרײַנגעגאנגען! - און האט ווידער פֿארשלאָסן
דעם 'עײַגול'!

הָאָט דער 'מָלְךְ' געזאָגט צום 'זָקֵן': "ווי קומסטו
זיך [צו] זעָן אויף מיין אָרט"?! - האט ער אים
געזאָגט: "פֿאַרוואס איז דאס דיין אָרט? עס איז
מיין אָרט!"

זאָגט דער 'מָלְךְ' צום 'זָקֵן': "דו האסט פֿאַר מיר
קיין מוֹרָא נישט"?! - זאָגט ער [דער 'זָקֵן']: "ניין!"

זאָגט ער ווידער [דער 'מָלְךְ']: "דו האסט קיין מוֹרָא
נישט"?!

און [דער 'מָלְךְ'] האט זיך אויסגעצויגן, און איז
געוואָרן זייער גרויס ביז אין [די] הימל - און האט
אים געוואַלט איינשלינגן!

זאָגט [אים] דער 'זָקֵן': "איך האב פֿאַרט קיין מוֹרָא
נאַרנישט פֿאַר [פֿון] דיר! - נאָר אז איך וויל,
וועסטו פֿאַר מיר יא מוֹרָא האָבן!"

און [דער 'זָקֵן'] איז געגאנגען, און האט אביסל
מתפלל געווען - איז געוואָרן גרויסע וואַלקנס,
און סע [ס'איז] געווען גרויסע 'דינערן' - און דער
'דינער' הרגעט זיי זייער אויס [די 'שְׂדִים']!

זענען גע'הרגעט געוואָרן אלע זיינע 'שְׂרִי'
מלוכה' וואס זענען מיט אים געווען [מיטן דאזיגן
'מָלְךְ' פֿון די 'שְׂדִים']! - און סע [ס'איז] מער נישט
געבליבן, נאָר דעם 'מָלְךְ', מיט דעם 'איינעם'
און דער 'מָלְךְ' שטאַרקט זיך דאס 'האַרץ' זייער,
בדי ער זאל אויסרייסן דעם 'בוים' אינגאנצן! -
ווי [נאָר] ער קומט צום בוים, טוט [דאן] דער 'בוים',
א גרויסן געשריי! - אזוי פֿאַלט אויף אים [דער 'מָלְךְ']
א 'פֿחד'! - מוז ער זיך אומקערן!

[ד] [דערצייילט דער 'וואַלקן' ווייטער:] אַמאַל איז געוואָרן
א נייער 'מָלְךְ' ביי אונז (דהיינו: ביי [די] 'שְׂדִים' - וואָרן
דאס האט אלץ דערצייילט דער 'וואַלקן' צו דעם 'שליח', כנ"ל
[ווי אויבנדערמאנט]) - האט מען פֿאַר אים געמאַכט
'גרויסע ליצנות, כנ"ל' [ווי אויבנדערמאנט] - איז ער
אַרײַנגעקומען אין גרויס 'שמחה' - און האט זיך
געמאַכט א 'שטאַרק האַרץ' זייער - און האט
געוואַלט: "אויסרייסן דעם 'בוים', נאָר
אינגאנצן!"

און איז ארויסגעגאנגען זיך שפּאַצירן מיט זיינע
'שְׂדִים' - און האט זיך זייער געשטאַרקט דאס
'האַרץ', און איז צוגעלאָפֿן אויסרייסן דעם 'בוים'
אינגאנצן!

ווי ער איז געקומען צום 'בוים' - האט ער [די בוים]
אויף אים [אויפֿן 'מָלְךְ'], א גרויסן געשריי געטאן! -
איז אויף אים געפֿאַלן א 'פֿחד'! - האט ער זיך
אומגעקערט, און איז געווען אין גרויס 'פֿעס', און
איז צוריקגעגאנגען.

[ה] דער ווייל האט ער [דער דאזיגער 'נייער 'מָלְךְ'] א
קוק געטאן, האט ער דערזעהן: 'מענטשן זיצן!
(דאס איז געווען דער 'חֶסֶם' הנ"ל [וואס אויבנדערמאנט], מיט
זיינע מענטשן).

הָאָט דער [דאזיגער] 'מָלְךְ' געשִׁיקט [עטליכע] פֿון
זיינע 'לייט' [די 'שְׂדִים']: "אז זיי זאלן עפֿעס טוהן!"
(דהיינו: מזיק זיין זיי, אזוי-ווי זייער שטייגער איז [אַלעמאַל]).

ווי די 'משפּחה' פֿון דעם 'חֶסֶם', האָבן זיי
דערזעהן [די 'שְׂדִים'] - איז אויף זיי געפֿאַלן א
גרויסער 'פֿחד'! - האט זיך דער 'זָקֵן' (דהיינו: דער
'חֶסֶם' הנ"ל [וואס אויבנדערמאנט]) אַנגערופֿן צו זיי:
'שְׂרעקט אייך נישט"!

ווי די 'שְׂדִים' זענען אַהינגעקומען [צום 'חֶסֶם' מיט
זיינע מענטשן] - האָבן זיי נישט געקענט צוטֶרעטן
[צוקומען צו זיי], מַחֲמַת [צוליב] דעם 'עײַגול' וואס
ארום זיי איז געווען!

ווי די 'שְׂדִים' זענען אַהינגעקומען [צום 'חֶסֶם' מיט
זיינע מענטשן] - האָבן זיי נישט געקענט צוטֶרעטן
[צוקומען צו זיי], מַחֲמַת [צוליב] דעם 'עײַגול' וואס
ארום זיי איז געווען!

וואס ער איז מיט אים געווען דארט אין דעם
'עייגול'!

האט ער אים געבעטן (דהיינו: דער 'מלך' האט געבעטן
דעם 'זקן'): "אז דער 'דינער' זאל אויפהערן!" -
האט אויפגעהערט [דער דינער]!

[ו] האט דער 'מלך' זיך אנגערופן, און האט
געזאגט צום 'זקן': "אז דו ביזט יא אזוי א
מענטש - וועל איך דיר שענקן, א 'ספר', פון אלע
'משפחות' פון די 'שדים'!

ווארן ס'פארהאנדן 'בעלי-שמות' [בעל-שם'ס], וואס
זיי ווייסן מער נישט, נאר פון איין 'משפחה'. און
אפילו די [דאזיגע] 'משפחה' [וואס זיי ווייסן יא], ווייסן
זיי אויך נישט אינגאנצן!

איך וועל דיר געבן א 'ספר', וואס דערינען
שטייען 'אלע משפחות' - ווארן ביי דעם 'מלך',
זענען זיי אלע פארשריבן - און אפילו ווער
ס'זוערט געבוירן, ווערט אויך פארשריבן ביי דעם
'מלך'."

האט דער 'מלך' געשיקט דעם 'איינעם' וואס ער
איז מיט אים געווען [איינעם 'עייגול'], נאך דעם 'ספר'!
(נמצא [קומט-אויס]: האט ער זייער רעכט [ריכטיג] געטאן,
[אויף] וואס ער האט אים אריינגעלאזט נאך מיט איינעם [מיט
נאך איינעם] - ווארן זוכט [נוייל אויב נישט], וועמען וואלט ער
[דאן] געשיקט!) - האט ער אים געבראכט דאס
'ספר'!

האט ער געעפנט דאס 'ספר' - האט ער געזעהן,
עס שטייט דערינען: "אלה-אלפים ורבירבבות
[טויזנטער און צענדליגע-טויזנטער, פון] זייערע
'משפחות'!"

האט דער 'מלך' צוגעזאגט [מבטיח גענוען פאר] דעם
'זקן': "אז זיי זאלן [וועלן] קיינמאל נישט מזיק
זיין, די גאנצע משפחה פון דעם 'זקן'!"

און [דער מלך] האט געהייסן [פארן זון]: "נאז מ'זאל אים
ברענגען, אלע 'פאטרעטן' [ביזנער] פון זיין [דעם
זון] 'צאנצער משפחה' - און אפילו אז עס וועט
ביי זיי געבוירן ווערן א 'קינד', זאל מען תיבה
ברענגען זיין 'פאטרעט' - כדי זיי זאלן נישט מזיק
זיין קיינעם פון דער 'משפחה' פון דעם 'זקן'!"

[ז] דערנאך, אז עס [ס'איז] געקומען די צייט פון
דעם 'זקן', אז ער זאל אוועקגיין [נסתלק ווערן] פון
דער וועלט - האט ער גערופן זיינע 'קינדער', און
האט זיי 'צוואה' געלאזט, און האט צו זיי אזוי
געזאגט:

"איך לאז אייך איבער דאס [דאזיגע] 'ספר' - און
איר זעהט דאך, אז איך האב כח צוניצן מיט דעם
[דאזיגע] 'ספר' בקדושה - און פונדעסטוועגן פארט,
ניץ איך דערמיט נישט, נאר איך האב 'אמונה' אין
'השם-יתברך' - זאלט איר אויך דערמיט נישט
ניצן!

אפילו אז עס וועט זיך געפונען איינער פון אייך,
וואס ער וועט קענען ניצן דערמיט בקדושה -
זאל ער פארט דערמיט נישט ניצן, נאר ער זאל
האבן 'אמונה' אין 'השם-יתברך'!"

[ח] דערנאך איז דער 'הכם' געשטארבן! - און
דאס 'ספר' איז געגאנגען בירושה, און עס איז
אנגעקומען צו זיין 'אייניקל' - און ער האט
געהאט כח צוניצן דערמיט בקדושה, נאר ער
האט געהאט 'אמונה' אין 'השם-יתברך', און ער
האט דערמיט נישט געניצט - אזוי-ווי דער 'זקן'
האט 'צוואה' געלאזט!

און די 'מדברים' (דהיינו: די וואס זיי רעדן אן) וואס עס
איז פארהאנדן צווישן די 'שדים', האבן
אנגערעדט דאס 'אייניקל' פון דעם [אויבנדערמאנטן]
זקן: "באשר [אזוי-ווי] דו האסט 'טעכטער' גרויסע,
און דו פארמאגסט נישט [די מעגליכקייט] זיי מפרנס
צו זיין, און זיי 'חתונה' [צו] מאכן - על-כן [דעריבער]
פארע דיר מיט דעם 'ספר'!"

און ער האט נישט געוואוסט: "אז זיי [די מדברים]
רעדן אים דאס אן!" - און ער האט געמיינט: "אז
זיין 'הארץ' רעדט אים דאס אן!"

איז ער געפארן צו זיין 'זיידן' אויף זיין 'קבר' -
און האט אים געפרעגט: באשר [אזוי-ווי] דו האסט
געלאזט 'צוואה': "אז מען זאל נישט ניצן מיט
דעם 'ספר', נאר מיר זאלן 'אמונה' האבן אין
'השם-יתברך'!" - היינט רעדט מיר אן דאס
'הארץ': "איך זאל דערמיט ניצן!"

האט אים געענטפערט זיין 'זיידע' [דער
'אויבנדערמאנטער זון] וואס ער איז געשטארבן: "כאטשע

'כח' אין די 'פיס' - איז זיי נאכגעגאנגען און האט דאס אלץ געהערט.

[ב] האט מען אים געבראכט צום 'מלך' (דהיינו: דעם וואס ער איז געווארן א 'וואלקן', האט מען אים געבראכט צום 'מלך' פון די 'שדים').

האט דער 'מלך' געהייסן: "אז מען זאל ביי אים אפגעמען [צוריקגעמען] דעם 'כח', און מען זאל [דאס] אומקערן צו דעם 'מלך' [פונעם אויבנדערמאנטן אינדל] (וואס זיי האבן ביי אים דעם 'כח' אנוועקגענומען - ווייל ער האט געבויעט אויף זייער ארט, פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט])!"

האט מען אים אומגעקערט דעם 'כח'!

[ג] איז [דאס] צוריקגעקומען דער 'זוהן' פון די 'שדים' (וואס דער 'פאטער' און 'מוטער' האבן געוויינט נאך אים, פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]) - און ער איז געקומען זייער אפגעמוטשעט אן 'כח', ווארן מען האט אים דארט זייער געפייניגט!

האט עס אים זייער פארדראסן [פארן 'זוהן' פון די 'שדים'], אויף דעם 'מכשף', [אויף] וואס ער האט אים דארט אזוינע 'סודים' אנגעטאן! - האט ער אנגעזאגט [פאר] זיינע 'קינדער' און זיין 'משפחה': "אז זיי זאלן תמיד לאקערן אויף דעם 'מכשף'!"

און צווישן די 'שדים', איז דאך אבער דא 'מדברים' (דהיינו: די 'דעדרס')! - זענען זיי געגאנגען, און האבן אפגעזאגט [אויבערגעזאגט פאר] דעם 'מכשף': "אז זיי לאקערן אויף אים!" - פדי ער זאל זיך היטן.

האט דער 'מכשף' געטאן 'תחבולות' [מיטן זיך צו היטן] - און ער האט גערופן 'נאך מכשפים', וואס זיי ווייסן [פון] 'נאך משפחות' - פדי ער זאל זיך היטן פון זיי.

האט עס זייער פארדראסן [פאר] דעם 'זוהן', מיט זיין 'משפחה', אויף די 'מדברים' - נאך וואס [אויף] [וואס] זיי האבן אויסגעזאגט דעם 'סוד' [פאר] דעם 'מכשף'!

[ד] אמאל האט זיך געטראפן: אז זיי זענען אינאיינעם געגאנגען, אויף דער 'ווארטע' [משמורת]: היטן, ביי דעם 'מלך' [פון די 'שדים'] - [סיי] פון דער 'משפחה' פון דעם 'זוהן', און [סיי] פון די 'מדברים'!

די קענסט ניצן דערמיט בקדושה, איז בעסער אז די זאלסט האבן 'אמונה' אין 'השם-יתברך', און זאלסט דערמיט נישט ניצן, און 'השם-יתברך' וועט דיר העלפן!" - האט ער אזוי געטאן!

[פרק ו] ער ווערט א 'וואלקן' / די 'שדים'; די 'מנשפים'; און די 'מדברים' / דער 'בוים' ווערט אנגעטרענקט' / די 'רמזים' אין 'תהלים'

[א] [דערצייגט ווייטער דער 'וואלקן' פארן 'שלים', וויאזוי ער איז געווארן א 'וואלקן']: ויהי היום! איז דער 'מלך' פון דער [דאזיגער] 'מדינה', וואס דארט איז געזעצן דאס 'אייניקל' פון דעם [אויבנדערמאנטן] 'זקן' - איז דער 'מלך' קראנק געווארן!

האט ער זיך געפארעט מיט 'דאקטורים' - און זיי האבן אים נישט געקענט טאן קיין 'רפואה', מחמת [צוליב די] גרויסע 'היצן', וואס איז געווען דארט אין דער [דאזיגער] 'מדינה', דעריבער האבן נישט געהאלפן די 'רפואות'!

האט דער 'מלך' פון דער 'מדינה' גוזר געווען: "אז איךן זאלן פאר אים מתפלל זיין!"

האט אוינגער 'מלך' געזאגט (דהיינו: דער 'מלך' פון 'שדים'): "באשר [אזוי-ווי] דאס [דאזיגן אויבנדערמאנטן] 'אייניקל', האט זיך פח צוגינגן מיט דעם 'ספר' בקדושה - און ער ניצט פארט נישט דערמיט - דרום [דעריבער] פאדארפן מיר אים א טובה טאן!"

און האט געהייסן מיר: "אז איך זאל דארט ווערן א 'וואלקן' [פדי אפצוקילן די לופט] - פדי דער 'מלך' (פון דער 'מדינה') זאל האבן א 'רפואה', פון די 'רפואות' וואס ער האט שוין גענומען, און פון די 'רפואות' וואס ער וועט נאך נעמען!"

און דאס [אויבנדערמאנטע] 'אייניקל', האט דערפון גארנישט געוואוסט!

און מחמת [צוליב] דעם, בין איך דא געווען א 'וואלקן'!

[דאס] [פון אנהייב פרק ה, ביז אהער] - האט אלץ דערצייגט דער 'וואלקן' צום 'שליח'!

און דער [אויבנדערמאנטער 'זוהן', דער 'פריערדיגער היקעדיגער'] וואס ער האט פריער נישט געהאט קיין

- [און עס] זענען געגאנגען די 'משפחה פון דעם זיהן, און האבן געמאכט א 'בלבול' אויף די 'מדברים'!

האט דער 'מלך' אויסגע'הרגעט די 'מדברים'!

האט עס די 'איבריגע מדברים' פארדראסן - זענען זיי געגאנגען, און האבן געמאכט א 'מרידה' (דהיינו: א גרויסע קריג), צווישן אלע 'מלכים'!

איז געווארן צווישן די 'שדים': 'הונגער', און 'הולשות', און 'הרב', און 'דבר'! - און סע [ס'איז] געווארן 'מלחמות' צווישן אלע 'מלכים'! - און דורכדעם איז געווארן 'ערד-ציטערניש'! - [במילא] איז איינגעפאלן די גאנצע 'ערד'! - [במילא] איז דער 'בוים' געווארן אנגעטרענקט גאר אינגאנצן!

איז [במילא] פון זיי (דהיינו: פון די 'שדים') גארנישט געבליבן, און זיי זענען געווארן גארנישט - אמן!

[ה] "אשרי האיש אשר לא הלך וכו' - לא עמד - ובמושב לצים וכו' - והיה כעץ שתול על פלגי מים וכו'" [תהלים א, א-ג].

גאר די [דאזיגע גאנצע] 'מעשה', איז מרומז אין דעם [דאזיגן] קאפיטל [תהלים פרק א - "אשרי האיש וכו']!

ווער עס האט 'אויגן', לאז [זאל] זעהן! און ווער עס האט א 'הארץ', לאז [זאל] פארשטיין! וואס אויף דער וועלט טוט זיך!

[פון דא און ווייטער, האבן מיר איבערגעזעצט אין אידיש - די המשך פון די רמזים וואס שטייט גאר ביי די 'לשון-הקודש' דיגע חלק]:

"דרך רשעים; דרך צדיקים" (פסוק ו) - דאס זענען: די בהינה פון די 'אויבנדערמאנטע וועגן' וואס איז פארהאן אין זיי די 'פול-שטויב' וואס 'משפרייט אויס וכו', ווי אויבנדערמאנט (פרק ב אות ד)!

"והיה כעץ שתול על פלגי מים, אשר פרוי יתן בעתו, ועלהו לא יבול, וכל אשר יעשה יצליח" (פסוק ג).

"און דער דאזיגער מענטש (וואס גייט אויף ערליכע וועגן) - וועט זיין אזוי-ווי א 'בוים' וואס איז אנגעפלאנצט געבן 'טייכן וואסער, וואס זיין

פרוכט גיבט ער אין פארשטימטן צייט; און זיינע בלעטער ווערן נישט פארועלקט (פארטרוקנט); און אלעס וואס ער וועט טוהן, וועט ער מצליח זיין".

דאס איז דער 'אויבנדערמאנטער בוים', וואס אלע זיינע פרוכט און בלעטער, אלעס אלעס, איז זייער מסוגל, ווי אויבנדערמאנט (פרק ב אות ב)!

קוק גוט! וועסטו טרעפן נאך רמזים:

"אשרי האיש אשר לא הלך" (פסוק א), "וואויל איז דער מענטש וואס איז נישט געגאנגען" - ווייל אין אנהייב האט ער נישט געקענט גיין (דער 'הינקעדיגער זיהן')!

"לא עמד" (שם), "ער איז נישט געשטאנען (אין די זינדיגע וועגן)" - ווייל נאכדעם האט ער שוין אויך (אפילו) נישט געקענט שטיין!

"ובמושב לצים" (שם), און אין א צוזאמקום פון 'לצים' ("לא ישב" - איז ער נישט געזעצן) - דאס איז די אויבנדערמאנטע 'מושב לצים' וואס מען מאכט דארט 'ליצנות' וכו', ווי אויבנדערמאנט (פרק ה אות ב - ביי די 'שדים')!

"כמוץ אשר תדפנו רוח" (פסוק ד), "נישט אזוי וועט זיין ביי די רשעים) גאר אזוי-ווי די שאלעכטס פון ווייץ, וואס די 'ווינט' בלאזט דאס אוועק" - דאס איז די 'אויבנדערמאנטן ווינט', וואס טראגט אוועק דעם 'פול-שטויב' (פרק ב אות ג - ביי די 'לבנה')!

און דאס אלעס (די דאזיגע אויבנדערמאנטע רמזים אין תהלים קאפיטל א) - זענען גאר סתם 'רמזים' (ווינקן), וואס ער (רבינו ז"ל) האט אונז אביסל ליכטיג געמאכט אונזערע אויגן - אז מיר זאלן אביסל פארשטיין און זיך קלוגן, ווי ווייט דאס דערגרייכט!

אפער דאס איז נאך אלץ פארהוילן מיטן גרעסטן באהעלטעניש - ווייל די אלע 'דאזיגע מעשיות' וואס ער האט דערציילט - זענען זייער זייער הויך פונעם מענטשליכן פארשטאנד, און באהאלטן פון יעדן וואס לעבט.

שם _____
 טלפון _____
 עיר _____

דעם רבינ'ס אעשיות

מבחן בסיפורי מעשיות

מעשה ג' - מחיגר (3) סוף

- כי מגיע כל הזמן מים לאילן מהנחל
- י. למה מנסה המלך של השדים לעקור את האילן לגמרי?
 - כי אם לא היה האילן היה טוב לשדים מאוד
 - כי עם האילן הזה יכול לבנות הרבה דברים
 - כי רצה לעשות שם דרך כבושה
- יא. למה לא מצליח המלך לעקור את האילן?
 - כי האילן הוא חזק מאוד
 - כי לקחו ממנו הכח
 - כי כשבא לאילן אזי האילן צועק מאוד ונופל עליו פחד וחוזר לאחוריו
- יב. האם המלך הצליח להיכנס לתוך העיגול של החכם?
 - עשה כישוף ועי"ז נכנס לשם ועוד אחד עמו
 - לא נכנס לשם כלל
 - החכם פתח לו פתח שייכנס הוא ועוד אחד
- יג. מה עשה המלך של השדים, כדי להראות את כוחו?
 - נעשה ענן
 - הוציא חרב גדולה
 - נעשה גדול מאוד עד השמים
- יד. מה עשה החכם?
 - הוציא את המלך מהעיגול והניח אותו
 - פחד מאוד ונכנע
 - התפלל קצת, ונעשה עב וענן ורעמים ונהרגו שרי המלוכה
- טו. מה ענה המלך של השדים לחכם?
 - שילך ממקומו מזהר
 - שהוא לא מפחד ממה שעשה החכם
 - שאתן לך ספר מכל המשפחות של שדים, והבטיח לו שלא יזיקו את כל משפחתו לעולם
- טז. מה צוה החכם לבניו לפני מותו?
 - שבעת הצורך ישתמשו בספר של השדים
 - שאני מניח לכם הספר הזה, ואל תשתמשו בו, רק יהיה לכם אמונה בהשם יתברך
 - שישרפו את הספר של השדים
- יז. מה עשה הנכד של החכם כשפתו אותו להשתמש בספר של השדים?
 - לא שם לבו להם
 - הלך והשתמש בספר
 - נסע לקבר של זקנו ושאל אותו מה לעשות

- א. מי סיפר למי ש"פעם אחד היה חכם אחד וכו'?
 - המלך להענן
 - השליח להמלך
 - הענן להשליח
- ב. מה היה הקיסר של המדינה?
 - חכם
 - חכם גדול
 - אפיקורס גדול
- ג. מה עשה הקיסר את כל המדינה?
 - לחכמים
 - לחכמים גדולים
 - לאפיקורסים
- ד. להיכן אמר החכם למשפחתו שנפרוש, ולמה?
 - אל הישוב, כדי שיהיה לנו מה לאכול
 - אל העיר הקרובה, כדי שלא ניהרג כאן
 - אל המדבר, כדי שנשאיר בהאמונה בהשי"ת
- ה. איך הגיע החכם להיכן שרצה להגיע?
 - ע"י שהזכיר שם
 - ע"י ספינה
 - ברגל
- ו. איזה מקום הוטב בעיניו של החכם?
 - המקום הראשון שהגיע לשם
 - המקום השני שהגיע לשם
 - המקום השלישי שהגיע לשם
- ז. מה עשה החכם כדי שלא יוכלו להתקרב אליהם?
 - בנה חומה גבוהה
 - עשה עגול סביבותם
 - נכנס לתוך מבצר גדול
- ח. מה היה קורה אם אותו האילן נשקה?
 - לא היה נשאר מהשדים כלום
 - היו השדים משתגעין
 - היו השדים מקבלין כח
- ט. למה עומדים השדים יום ולילה וחופרין סביב האילן, כיון שחופרין פעם אחת למנוע המים יספיק?
 - כי המדברים עושים מחלוקות בין המלכים ונעשה מלחמה ועי"ז יוכל לבוא מים לאילן
 - כי המדברים עושים מחלוקות בין המלכים ונעשה מלחמה ועי"ז נעשה רעידת אדמה ועי"ז יוכל לבוא מים לאילן

ולא נשארו מהם פלל, ונעשו פלא היו - בהצלחה גדולה

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

דעם רבינ'ס מעשיות

נאמען _____
טעלפון _____
שטאט _____

בחינה אויף סיפורי מעשיות די דריטע מעשה - דער הינקעדיגער (3) (סוף)

- י. פארוואס פרוכט דער מלך פון די שדים צו אויסרייסן דעם בוים?
 ווייל אויב וואלט דער בוים נישט געווען, וואלט געווען זייער גוט פאר די שדים
 ווייל מיט דער בוים קען ער בויען אסאך זאכן
 ווייל ער וויל דארטן מאכן א וועג
- יא. פארוואס איז ער נישט מצליח צו אויסרייסן דעם בוים?
 ווייל ס'איז זייער א שטארקער בוים
 ווייל מ'נעמט אים צו די כח
 ווייל די בוים געבט א געשריי פאלט אויף אים א גרויסע פחד
- יב. האט דער מלך געקענט אריין גיין צום זקן [חכם]?
 יא! דורך כישוף
 ניין! ער איז בכלל נישט אריין
 דער חכם האט אים געעפנט א טירל
- יג. וואס האט דער מלך געטון צו ווייזן זיין כח?
 ער איז געווארן א וואלקן
 ער האט ארויס גענומען א גרויסע שווערד
 ער איז געווארן זייער גרויס ביז אין די הימל
- יד. וואס האט דער חכם געטון?
 ער האט ארויס געטראגן דעם מלך פון דעם עיגול
 ער האט זייער מורא געהאט און זיך מכניע געווען
 ער האט אביסל מתפלל געווען זענען גע'הרג'עט געווארן די שרי מלוכה
- טו. וואס האט דער מלך געזאגט פאר דעם זקן?
 ער זאל אוועק גיין פון דעם פלאץ
 אז ער האט נישט מורא
 ער האט אים צוגעזאגט אז זיי וועלן קיינמאל נישט מזיק זיין, זיין גאנצע משפחה
- טז. וואס האט דער זקן געזאגט ביי די צוואה?
 אז אויב ס'פעלט אויס קען מען נוצן בקדושה די ספר פון די משפחות פון די שדים
 אז מ'זאל נישט נוצן מיט דעם ספר, נאר האבן אמונה אין השי"ת
 אז מ'זאל פארברענען דעם ספר
- יז. וואס האט דער אייניקל געטון ווען די מדברים האבן אים צוגערעדט צו נוצן דעם ספר?
 ער האט זיך נישט וויסענדיג געמאכט
 ער האט זיך גענוצט מיט דעם ספר
 ער איז געפארן צו זיין זיידנס קבר און אים געפרעגט וואס צו טון

- א. ווער דערציילט די מעשה פון דעם חכם - זקן? פאר וועמען?
 דער מלך צו דער וואלקן
 דער שליח צו דעם מלך
 דער וואלקן צו דעם שליח
- ב. וואס איז געווען דער קיסר?
 א חכם
 א גרויסער חכם
 א גרויסער אפיקורס
- ג. וואס האט ער געמאכט די גאנצע מדינה?
 פאר חכמים
 פאר גרויסע חכמים
 פאר אפיקורסים
- ד. צו וואו, וויל זיך דער חכם אוועקלאזן? און פארוואס?
 אין א אנדערע שטאט, צו האבן וואס צו עסן
 אין א אנדערע שטאט, נישט צו ווערן גע'הרג'עט
 אין מדבר, כדי צו בלייבן ביי אונזער אמונה
- ה. וויאזוי איז דער חכם דארט אנגעקומען?
 דורך א שם
 מיט א שיף
 ער איז געגאנגען צופיס
- ו. די וויפילטע פלאץ איז אים געפעלן?
 די ערשטע
 די צווייטע
 די דריטע
- ז. וואס האט דער חכם געמאכט אז מ'זאל נישט קענען צוטערען צו זיין?
 א גרויסער מויער
 א עגול ארום זיי
 ער איז אריין אין א פאלאץ
- ח. וואס וואלט געשען ווען מ'טרוקט אן דעם בוים?
 וואלט פון די שדים גארנישט געבליבן
 וואלטן די שדים משוגע געווארן
 וואלטן די שדים באקומען כח
- ט. פארוואס איז נישט גענוג אז מ'גראבט איין מאל ארום דעם בוים?
 ווייל די רעדערס מאכן קריג צווישן מלכים, ווערט מלחמות, קען צוקומען וואסער צו דעם בוים
 ווייל די רעדערס מאכן קריג צווישן מלכים, ווערט מלחמות, ווערט ערד ציטערנישן, פאלט די ערד ארום דעם גראבן, קען צוקומען וואסער צו דעם בוים
 ווייל ס'קומט א גאנצן צייט וואסער פון טייך

איז פון זיי גארנישט גיבליפען. און זיי זענען גיווארין גארנישט. אָמֶן. - מיט פיל הצלחה

די סיפורי מעשיות וואס דער הייליגער רבי האט דערציילט זענען קודש קדשים, זיין כוונה איז געווען אונז צו אויפוועקן פון טיפן שלאף, אזוי ווי דער רבי האט געזאגט אז "די סיפורי מעשיות זענען מסוגל צו אויפוועקן פון שלאף.

דער הייליגער רבי האט געזאגט אז אין יעדע ווארט פון די הייליגע מעשיות זענען באהאלטן סודות התורה, און אפילו א פשוטער מענטש וואס וועט עס לערנען, קען ארויס נעמען פון דעם מוסר און התעוררות צו השם יתברך.

חברים יקרים!

ליום הולדת הראשון של הגליונות הנפלאים המלאים מאמרים שיחות

וסיפורים מרבינו הנמ"ח ותלמידיו הק' הנקראים על שם הצדיק

"דעם רבינ'ס ליכט" ~ "דעם רבינ'ס מעשיות"

אנו יודעים כמה חשוב ונצרך להעביר לילדינו ולדורות הבאים אחרינו לדעת את דעת רבינו הק' - כמו שאמר רבינו גם לבניכם תודיעו את כל התורות והשיחות הנפלאות והנוראות והמעשיות וכיוצא בהם אשר גלה לנו ואמר אז זה הפסוק בהתלהבות גדול כגחלי אש. "והודעתם לבניך ולבני בניך"

טעלעפאן לייך, ווי הונדערטער קינדער זענען איינגעשריבן, א גרויסע צאל פון זיי האלטן מיט יעדע וואך די בחינות און גייען מיט די הייליגע לשונות פון רבינ'ס מעשיות אין זייער טאג-טעגליכע לעבן.

מאות גליונות מודפסים בעז"ה מדי שבוע עם מבחנים על הספר הק' ספורי מעשיות של רבינו הק' - כדי שמאות ילדים יוכלו להיבחן מדי שבוע על הספר הק' זה.

דעם רבינ'ס מעשיות

כרטיסים מיוחדים עם תמונות נפלאות על מאמרים ושיחות של רבינו הק' מוגשים ומומחשים לצעירי הצאן, הכרטיסים יודפסו שוב בעז"ה ויחולק בת"ת ובבתי מדרש של אנ"ש, כדי שילדינו ילכו עם התורות והשיחות בכל עת.

ווערט געשריבן; איבערגעקוקט; ניקוד; דעזיינט; געדריקט דורך עטליכע אינגעלייט מאנ"ש וועלכע געבן אוועק זייערע טייערע צייט וואך איין וואך אויס, להפיץ דעת רבינו בעולם.

דעם רבינ'ס עיכט

חברים יקרים!

כדי שנוכל להמשיך מפעל קד' זה, אנו חייבים את עזרתכם - כדי שנוכל לכסות את החובות וגם נוכל להמשיך להדפיס ולהפיץ את דעת רבינו הק' לילדינו היקרים, אנא השתתפו בעין יפה עבור מגבית קדוש זה ותתברכו בכל הברכות ובכל הישועות:

תתקשר: #8 02-5-3333-72

לתרום בנדריים פלוס: "דעם רבינ'ס ווינקל"

פעם אחת אמר רבינו: אצל מי שאני לוקח ומקבל ממון וכיוצא, אני נותן לו. כי בזה שאני מקבל אני נותן.

ר' נתן אמר לפני פטירתו: יפוצו מעינותיך חוצה, תהי' חזקים בממון, ברצון ובטרחא.